

Inès Eshun

DE GRUWEL
VAN HET GEZIN

B&L

B&L Borgerhoff &
Lamberigts

Gent, België

info@borgerhoff-lamberigts.be

www.borgerhoff-lamberigts.be

Instagram: @borgerhofflamberigtsliteratuur

ISBN 9789464759921

NUR 301

Thema FBA

D2023/11.089/168

© 2023, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteur: Inès Eshun

Coördinatie: Brunhilde Borms, Nils De Malsche & Joni Verhulst

Eindredactie: Wilbert Surewaard

Opmaak: Ellen Duchi

Coverbeeld: Jonathan Jacques

Auteursportret: Lieve Blancquaert

Gedrukt in Europa

Eerste druk: september 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik schrijf je om redenen die ik nu nog niet begrijp.

Maar dat ik schrijven moet is helder, helder als jouw lach. Misschien was het jouw naam die tot mijn verbeelding sprak.

Marie Van Engelen.

Toen ik dertien was vielen op een nacht alle haren van mijn wenkbrauwen uit, maar dat weet jij nu nog niet.

Het waren jouw ouders die op een dag naar de schooljuf zijn gestapt. Al die tijd dacht ik dat ze bezorgd waren geweest om jou, hun prinses, het soort dat een erwt kan voelen onder zeven opeengestapelde matrassen, niet het soort prinses dat ik ben. Nu, later, besef ik dat het zou kunnen dat ze ook bezorgd waren om mij.

Wanneer zij mij haar prinses noemt ben ik blij, maar voel ik ook de striemen van de riem, haar gebalde vuisten, het harde trekken aan mijn haar en het krabben in mijn gezicht. Ik kan het me niet permitteren alle pijnertjes te voelen.

Wij gingen samen weglopen, jij en ik.

Maar jij hebt het aan je ouders verteld, en ik vertelde niets, aan niemand.

In het eerste leerjaar heb je voor het eerst een boekentas, en een pennenzak. In die pennenzak zit een pen met inkt die kan uitlopen, en heel belangrijk: een meetlat. Met die meetlat moeten we twee evenwijdige lijnen proberen te trekken van de juf, dat is heel moeilijk. Als de lijnen niet loodrecht met elkaar verbonden blijven, ontstaat er een andere route, al zie je dat eerst niet.

Zo zijn onze levens, Marie, als twee schijnbaar evenwijdige lijnen.

Hoe verder de lijnen reiken, hoe verder ze uit elkaar beginnen te gaan, en hoe meer de kans dat ze elkaar ooit weer zullen raken, onmogelijk lijkt.

Jij en ik hebben elkaar heel even ontmoet, op een moment dat toen volledig symmetrisch leek, twee hele kleine meisjes in harmonie, spelend tussen de krijtlijnen over de stenen van de speelplaats, stenen met gaten en kieren ertussen, daar waar het mos en het onkruid groeit.

Hink-stap-sprong, samen spelen en vergeten. Die momenten van vergeten waren kostbaar voor mij. Maar dat kon jij niet weten.

We waren zes en nog geen zeven, nog niet veel groter dan een gitaar of golfclub, onze hoofden reikten niet verder dan de gemiddelde deurknop.

We spraken met de woorden die we reeds kenden, en verstonden voor het eerst dat sommige woorden meerdere betekenissen hebben, waardoor we grapjes begonnen te begrijpen en een persoonlijk gevoel voor humor konden uiten.

Woorden hebben door de jaren heen meer en meer verschillende betekenissen en lagen voor mij gekregen, Marie, net zoveel als dat er mensen zijn.

Geef me een woord en ik geef jou mijn betekenis.

Ik herinner me niet hoe ons afscheid verlopen is, wel dat ik opnieuw van school moest veranderen. Jij en ik moeten met diepgang en kinderlijke onschuld, overtuigde beloftes hebben gedaan over brieven sturen naar elkaar en eeuwige vriendschap, en hebben elkaar vervolgens nooit meer teruggezien.

Moest dat ooit gebeuren, zou ik je nooit alles kunnen vertellen wat er daarna van mij geworden is. Dit schrijven zal je iets vertellen, en tegelijk ook niets.

Ik weet niet waarom dat jaar met jou zo'n impact heeft gehad op mij. Misschien wel. Het contrast. Het verlies van onschuld, daar ergens, het mijne, terwijl het jouwe blijven mocht. Jij had iets wat ik niet had.

Ik heb veel verhalen aan mezelf verteld als kind. Ik moest proberen uit te leggen wat er aan het gebeuren was, omdat niemand anders het deed. En nu wil ik het jou vertellen, omdat ik onlangs, na al die tijd, aan jou moest denken.

Ik wil het je vertellen zoals het voelt, zonder begin, midden en einde; als een cirkel.

En wie weet komen onze twee lijnen in de onmetelijkheid van het universum dan toch weer samen, en kunnen we opnieuw beginnen.

Eerder vandaag wandelde je mijn gedachten binnen.

Het was zo'n kille regenachtige lentedag, een dag die je in de war brengt omdat ze herfstig aanvoelt, als een septemberdag. En september is de maand waarop je door de miezerregen weer naar school moet, en al word je nu al een hele tijd tot de grote mensen gerekend, toch ben je even bang dat je niet bent waar je hoort. Dat je spijbelt, dat je een bedriegster bent.

Bedwelmd door de geur van natte bladeren, en met de vage herinnering aan een schoolles over humus sluimerend in mijn achterhoofd, ben ik 's avonds thuisgekomen met het onbehaaglijke gevoel iets verkeerd te hebben gedaan, iets te hebben gemist. Zou ik nog steeds slagen voor die toets over de bodembedekking in het bos?

Overdag ben ik naar een oud verlaten fort aan de rand van de stad geweest en heb er de hele namiddag rondgedwaald in donkere, verlaten vertrekken die door hun weinige licht en grote gewelfde ramen filmische vignetten vormden rondom de groenglimmende natuur van het omliggende park.

De parkwachter heeft, hoewel hij achteloos probeerde over te komen, tijdens zijn rondleiding de nodige egards aan de dag gelegd, alsof ik *echt* iemand was,